

Thema: 'reactie op: brokken delen...'

Hallo Piet,

Ik wil graag weer reageren op je reactie!

Bedankt voor je (pijnlijke) terechtwijzing. **Je legt hier de vinger op een zere plek.** Ik zeg dat ik geen waardeoordeel vel over de opstelling van die jonge zwangere vrouw, maar noem haar opstelling met betrekking tot een mogelijke foute afloop van de nieuwe zwangerschap meer eerlijk dan haar opstelling even daarvoor in het gesprek. **Ik zeg zelfs: Hier wint de eerlijkheid het van het getuigenis.**

Daar zeg ik nogal wat en jij haast je mij te hulp te schieten met de verzachtende opmerking dat je mij wel goed begrijpt en het getuigenis plaatst in de periferie van de kerk. Dat is erg aardig van je, maar mijn paradox is echt mijn paradox en daarmee een dilemma.

Eerlijk is eerlijk (en duurt het langst) maar het gaat hier niet over kritiek op de kerk en haar dogma's over Gods voorzienigheid en hoe wij ons in dankbaarheid tot die voorzienigheid hebben te verhouden. (zoals in Hijermans' " Op hoop van Zegen" met de uitspraak van Kniertje:" De Heere geeft, de Heere neemt, zoals de zee geeft en de zee neemt, de naam des Heeren zij geprezen...") **Het gaat hier over mijn allergie.**

Ik kwam het op het spoor in de uitzending van het programma "In verwondering" van vorige week. Anne-Mieke Vroom werd geïnterviewd. Ze is 34 en lijdt aan een bijzondere vorm van broze bottenziekte. Ze leeft met pijn en is aan een rolstoel gekluisterd. In haar verhaal ontmoet je een jonge vrouw die in omstandigheden heeft geleefd en is verpleegd die alle aardigheid aan het leven drie spades diep onder de grond hadden moeten begraven.

Het tegendeel is waar. Zozeer waar dat zelfs Lucifer, de gevallen engel, een plek heeft in haar opdracht in dit leven een lichtdrager te zijn. **Ze zegent mij met de boodschap dat ik moed mag pakken ook lichtdrager te zijn.** De andere Annemieke, die haar interviewt , verwoordt prima **de vragen die ik heb tijdens het kijken.** Die vragen gaan over hoe het is om ze te moeten leven. **Of je niet des duivels (maar ja als Lucifer een lichtdrager en - als Venus - een bode voor de nieuwe zonsopgang is, wat is er dan nog duivels?) bent op God en iedereen over dit verdoemde leven in een rolstoel met een welhaast ondraaglijke pijn.**

Ze wil van die vragen niet weten. "Broos is een relatief begrip" zegt ze en verwijst naar een liefdevolle opvoeding in een Gereformeerd nest.

Lastiger lijkt het haar om te lijden zonder dat vangnet van liefde of een perspectief van verbondenheid en eenzaamheid net zo te kennen als haar kamergenoot van lang geleden.

Ik word stil en met mij vast veel meer kijkers op deze moederdag 2016.

En maak een diepe buiging.

Op dat moment realiseer ik me dat haar verhaal mij uitnodigt tot respectvol luisteren en haast wat beschaamd te zijn over de vanzelfsprekende gezondheid en mobiliteit die mijn leven kenmerkt.

Een sterke vrouw met een kracht die ze niet uit haar botten hoeft te halen om een powervrouw te zijn. Ze hoeft dit niet en ze heeft geen opdracht voor deze of gene instantie of institutie. **Het verhaal is bloot en open en weerloos en weerbaar tegelijk. "Op mijn**

vijftiende ben ik er mee opgehouden om naar de kerk te staan. Vandaag sta ik open voor alles wat aan religiositeit op mijn pad komt. Ik omarm het en zoek het goede midden” zo verwoordt ze haar levensfilosofie en haar geloofsovertuiging. “

Bij “een Bakkie Troost” **voelt** (en dat is echt iets anders dan is) dat vaak anders. Alsof mensen hier in beeld komen om te vertellen over de troost die het geloof biedt. Niet het verhaal, maar het getuigenis lijkt (in termen van ‘**voelt**’ voor mij) hier de leidraad. En die verborgen agenda leidt af van de echte ontmoeting. Ik sprak nog niet zo lang geleden een jonge vrouw die op een Groningse begraafplaats bij het graf van een dierbare had gestaan. Dat gesprek betekende meer voor me dan de inhoud van het gesprek dat op de TV was uitgezonden.

Daar zit ook de allergie geloof ik.

Ik ben wat hypersensitief voor mensen met een missie.

Mensen die mij zoeken te overtuigen.

Al die grote woorden en die zekerheid die ten slotte zo ongekend betrekkelijk kunnen blijken te zijn.

Tegelijkertijd kunnen mensen in alle oprechtheid menen wat ze zeggen als ze zeggen dat het kwaad dat hen overkomt van een zingevende reden is omgeven.

Ik heb er naar te luisteren en in mijn luisteren respectvol te zijn, maar vind dat knap lastig.

Het zal te maken hebben met de herinnering aan getuigenisdiensten, waarin mensen zich erop voorstonden om met hun levensverhaal en wat er aan slechts en ernstigs was voorgevallen zich geroepen wisten tot getuige van Christus. Ik kende die mensen ook anders en aan tafel werd dat thuis ook – gelukkig – uitgesproken (ik was dus niet gek...!)

Die allergie uitfilteren in de pastorale ontmoeting is hele opgave zo bleek al vaak als ik luisterde naar een verhaal van iemand die er net te veel klemtoon legde, bij het vertellen van het heilzame dat hen overkwam, op de ellende die ze doorstonden, of te luisteren naar iemand voor wie het lijden een plek was geworden om in te wonen en nooit meer te boven te komen, omdat daarmee de bedoeling van dat lijden zou worden ontkracht.

Het zet mijn gevoeligheid op slot en ik neig tot conclusies en aannames (en daarmee adviezen en hoe onhandig is dat voor een pastor) **die geen recht doen aan wie ook in deze context.**

Gelukkig ben ik nog maar 57 en kan nog een poosje leren...

Ik lees wel weer van je terug.

Hartelijke groet,

Bert

Bert,

Dank voor je reactie en je **eerlijkheid in het bespreekbaar maken van je eigen reacties.** In je verwijzing naar het open tv-gesprek van 'het vermoeden', met iemand die alle reden heeft om boos op God te zijn, maar dat helemaal niet is, wordt weer bevestigd, dat ons denken (soms pas) op losse schroeven wordt gezet, wanneer ons gevoel geraakt wordt. **De oprechtheid van Annemiek** in het omgaan met haar situatie, die ze accepteert zoals die is,

heeft effect op jouw eigen, reeds eerder 'bijgestelde', geloofsdenken.

'Bijgesteld' op basis van je eigen ervaringen, die wat het geloven betreft, **een allergie** opgeleverd hebben **met betrekking tot alles wat gekunsteld, onecht, naar gewoonte en ritueel, en met name als claim op jou overgekomen zijn.**

Het mooie is de ruimte, die bij jou toch overgebleven is om ook steeds weer naar jezelf te kijken. Ruimte dus ook om open te staan om nieuwe dingen te ontdekken, en om daarvan te leren...

Het had ook anders kunnen zijn:

ik kom veel mensen tegen, die zich afzetten tegen het 'vrome denken', dat door hen eerder ervaren wordt als 'zo zou ik willen denken, maar ik heb zo mijn vragen' dan als 'dit is mijn vaste overtuiging'. Maar **hun afzetten vindt dan plaats in het formuleren van nieuwe anti-dogma's, zonder ruimte** voor nieuwe ervaringen en nieuwe gedachten.

Met die mensen zou ik graag in gesprek willen gaan.

Wat dat betreft ben ik heel nieuwsgierig naar de ervaringen van mensen, die onze gemeenten (al) verlaten hebben,

- op grond van persoonlijke teleurstellingen, frustraties of boosheid,
- of gewoon omdat ze zich niet geaccepteerd voelen in hun denken, voelen of handelen, vanwege de manier waarop in de gemeente met het geloof omgegaan wordt,
- zodat het geloof eerder als dwangbuis ervaren wordt, dan als bron om uit te putten,
- laat staan dat de gemeente dan de betekenis kan hebben van een huis om in te wonen of een plek om 'thuis' te kunnen zijn....

Ik zou graag van hen willen weten, hoe het verder is gegaan met hun denken, hun vragen en hun ervaringen.

Een gesprek, **niet in de strijd-vorm**, in de zin van 'wie heeft er gelijk'.

Maar **in de vragende vorm:**

- Wat heeft het je opgeleverd? Is het alleen maar de winst van 'ik hoef niet meer'?
- Zijn al je vragen nu beantwoord, of heb je nog wel vragen, maar weet je niet waar je daarmee terecht kunt?

Het gaat er niet meer om wie er gelijk heeft, maar of je leven zinvol is, en of je je zelf kunt accepteren zoals je bent, inclusief je grenzen en beperkingen, en of je het leven aan kunt ondanks alle moeite, en wat de ander voor je betekent.

En of je aan het eind van je leven, met een goed gevoel achterom kunt kijken, en het leven kunt afronden...

Buiten de sfeer van beloning en straf, van gelijk hebben en gelijk krijgen, van opvattingen en beoordeling, van winst of verlies.

met de vraag: *'Heb je iemand met wie je kunt praten over je meest kwetsbare kanten, over de dingen waar je de mist bent ingegaan? enz.'*

Kortom heb je een plek, waar je zelf kunt zijn en niet voorzichtig hoeft te zijn in wat je wel of niet zou willen zeggen.

In zo'n gesprek, dat is echt mijn overtuiging, zal vanzelf naar boven komen, dat wat er wel of niet toe doet in het leven.

Daar is **de betekenis van agape** vinden, en de kans op een persoonlijke ervaring, die wat mij

betreft **in de sfeer** staat **van de aanwezigheid van (het verhaal van) God**.
Ik ben niet alleen benieuwd naar jouw reactie,

Hartelijke groet,
Piet